

Războiul Legendelor

EDITURA PARAVELA 45

Redactare: Constantin Tonu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URDEA, SILVIU

Războiul legendelor / Silviu Urdea. - Pitești : Paralela 45, 2019-
2 vol.

ISBN 978-973-47-2953-1

Cartea 2: Deceniul Sfânt. - 2019. - ISBN 978-973-47-3078-0
821.135.1

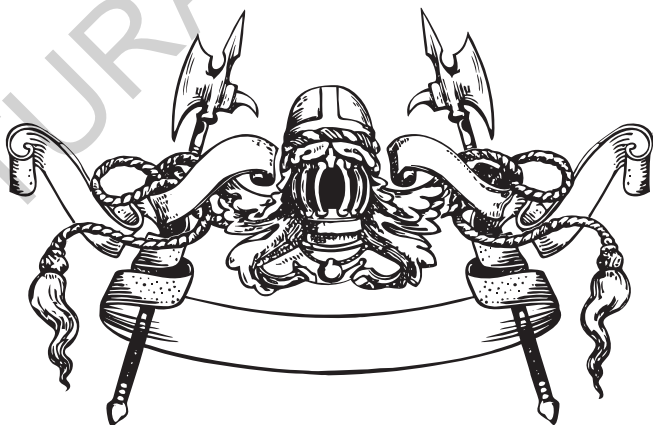
Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Silviu Urdea

Războiul Legendelor

Cartea a doua: Deceniul Sfânt

Editura Paralela 45

Cuprins

Capitolul I	Vechi prieteni	9
Capitolul II	Noua capitală	25
Capitolul III	Liniște și pace	36
Capitolul IV	Din nou la pas	46
Capitolul V	Toate drumurile duc la Anarion.....	58
Capitolul VI	Fiul Regelui	73
Capitolul VII	Ultima sarcină	91
Capitolul VIII	Micuțule, chiar tu?.....	100
Capitolul IX	Revoltă la Palatul Regal	119
Capitolul X	Lacul Celor Trei Mituri	134
Capitolul XI	Subtila armă a crimei.....	148
Capitolul XII	Lagărul imperial.....	160
Capitolul XIII	Înscenarea	175
Capitolul XIV	Escapada.....	196
Capitolul XV	Petrecerea dintre ani	208
Capitolul XVI	Sfârșitul Deceniului Sfânt.....	224
Capitolul XVII	Torgot?	243
Capitolul XVIII	Povești nespuse.....	254
Capitolul XIX	Măcelul	272
Capitolul XX	Ultimele destăinuiri	281
Epilog		293

CAPITOLUL I

Vechi prieteni

*Cu nouă ani în urmă,
Anul 527*

Ținutul Kryylt

Îi amintim cititorului că prezentul povestirii noastre este în anul 536 de la Prima Legendă, iar întâmplările pe care continuăm să le relatăm au loc în anul 527.

Razele soarelui scânteiau în miezul zilei, croindu-și drum printre dărele de nori. În orașul Strom, vremea era plăcută. Strom era locul în care Aredhel împreună cu servitorul ei, Fibon, doreau să ajungă după fuga lor din Gorgothya.

Zeci de nopți bântuiseră coclaurile și pădurile ținutului Antilia, iar mai apoi pe cele din Kryylt. Se luptaseră din răspuțeri cu slăbiciunile lor. Le era dor de cei dragi, sufereau atunci când se gândeau la ei. Creaturile sălbatice și patrurile imperiale le puseseră probleme serioase, dar Aredhel făcuse în așa fel încât cei doi să iasă cu bine din asemenea situații. Se hrăniseră cu roadele pământului: cu gândaci negri, viermi grași și suculenți, lăcuste verzi și subțiri, cu aripi mari, dar și cu prăzi mai puțin scârboase, cum ar fi șobolani, broaște, iepuri. Doar o dată reușiseră să vâneze un porc mistreț, din care se înfruptaseră zile și nopți de-a rândul. Îl fripseseră pe un proțap construit în nopțile târzii, în care

nu aveau somn. Noaptea nu dispuneau de suficientă vizibilitate pentru a înainta, așa că o socoteau un timp pierdut. Un *tyrannosaurus rex* le suflase în ceafă, dar fuseseră salvați de o căprioară ce hoinărea împreună cu puiul ei. Cele două erbivore îi atrăseseră atenția dinozaurului, sfârșind sfârtecate.

Înfomețați, osteniți și deshidratați, Aredhel și Fibon ajunseseră în cele din urmă la destinație. Erau lihniți, iar setea îi rodea pe dinăuntru ca un șobolan.

Strom era cel mai mareț oraș din Kryylt. Se situa în nordul regiunii, la sud de Pădurea Tăcută, loc unde se afla Copacul Sacru, păzit de însuși Lycaeus, Gardianul Lupilor. Orașul se afla în câmp deschis, într-o zonă netedă, lipsită de urcușuri și coborâșuri. Era renumit pentru ornamentele naturale ale străzilor și ale clădirilor. Construcțiile erau brăzdate cu liane de iederă care degajau mirosul vieții, al naturii înverzite. Clădirile erau construite, predominant, din pietre, iar acoperișurile, din lemn. Fiecare colț al acestora era marcat de șipci ornamentale, care puneau în evidență originalitatea arhitecturală. Casele erau înghesuite, iar drumul părea că își face cu greu loc printre ele. Deasupra ușilor de lemn se afla câte un felinar aprins. Pe marginea drumului erau flori.

Gândul lui Aredhel era oprit asupra lui Amon. Ce făcea acum? Unde era? Dacă mai era! S-ar fi întors să-l caute, dar mintea îi spunea că procedase așa cum ar fi vrut chiar el într-o situație lipsită de alternative mai sigure. Gândul acesta o liniștise mereu.

Mintea crudă a tânărului Fibon se înălța undeva într-un loc total lipsit de orice contact cu realitatea: *Am ajuns! Vom făuri o casă! Una doar a noastră. Și va fi bine! În sfârșit va fi bine, după ce vom făuri o casă! Ooo, dulce casă!*

Calul cu care merseseră o mare bucată de drum murise din pricina foamei. Aleseseră să străbată cea mai grea cale, evitând Poarta de Onoare care marca granița dintre Antilia și Kryylt. Poarta de Onoare era o lucrătură uriașă, făurită în vremea primilor regi ai Regatelor de Vest, în onoarea și cinstea binelui. Era alcătuită din granit, boltită, cu inscripții mirifice pe margini. Era una dintre cele mai renumite construcții ale Regatelor de Vest. Aredhel și Fibon o ocoliseră pentru că acolo și-ar fi găsit moartea din mâinile soldaților imperiali care

preluaseră puterea. Avuseseră de ales între a da nas în nas cu soldații sau a risca să devină prăzi ușoare pentru creaturile pământului, așa încât nimeni să nu mai audă vreodată de existența lor. Aleseseră a doua variantă, iar acum trăiau!

Pentru Aredhel, dorința de a-și regăsi vechii prieteni din copilărie mocnea în coșul pieptului ca focul în jurul fitilului unei lumânări. Motivul principal pentru care își dorea refugiul alături de ei era speranța că aceștia o vor ajuta, cumva, oricum, să pornească în căutarea lui Amon. Habar n-avea cum urma să facă asta și dacă avea să izbândească, dar pentru ce ar mai trăi dacă nu încearcă? Să făurească acea casă după care râvnea Fibon-minte-blândă? Casa ei părintească se afla și ea undeva pe acolo, pierdută printre cele pierdute.

Cei doi stăteau în câmp deschis, la marginea orașului lipsit de ziduri și de orice altă urmă de lucrare destinată apărării. Imperialii nu mai păzeau ceea ce devenise o ruină pârjolită pe jumătate. Situația nu era chiar la fel ca aceea din orașul Heron, prin care cei doi trecuseră cu zeci de nopți în urmă și unde fuseseră martori la moartea unei biete fete inocente, săvârșită de mâinile unor tâlhari, dar se asemana. O casă din trei părea să fie arsă și distrusă până la temelii. Nu toate erau alcătuite din piatră. Lucrările din piatră erau mai scumpe decât cele din lemn. Unele dintre ele căpătaseră nuanța de pucioasă, altele s-au ales doar cu acoperișul ars.

Cei doi înaintau încet în interiorul orașului Strom. Pe alocuri se năștea câte o scânteie din hornurile caselor. Mai multe chipuri sfârșite se vedeau prin ferestre, holbându-se cu niște priviri grave, ațintindu-i pe cei doi cum pășeau printre ceea ce fusese odinioară Strom. Imperiul Eternității își lăsase amprenta grea asupra orașului.

— Puțin mai la nord și-am ajuns, zise Aredhel.

Fibon se ținea în urma ei ca un câine dresat, chinuindu-se să nu rămână în urmă.

— Doamna mea, dar n-o s-ajungă și casa noastră ca astea? Adică... uff, astea-s scrum, sunt ca mâncarea făcută de fostu' bucătar de la palat. Apoi îi zâmbi. Aredhel îl ignoră.

— Trebuie să fie chiar după cotitura asta.

CAPITOLUL II

Noua capitală

Ținutul Antilia

— Cât mă bucur să te revăd, Charlemagne!

Kinnunen îi întinse mâna. Charlemagne tocmai ajunsese în Gorgothya după o călătorie prin ceruri, întinsă pe un an de zile. Cei doi își strânseseră mâinile bărbătește. Privind din afară, ai fi zis că Charlemagne era împăratul. Toată măreția fizicului său stătea în proporțiile bine reliefate prin kiltul negru din piele ce-i ascundea mușchii. Era lat ca un stejar, pe când Kinnunen arăta ca un dop de plută cu un început de chelie.

— Hoo! Tot cât un turn de carne ai rămas, glumi Kinnunen. Charlemagne arboră un zâmbet.

Cei doi porniră în susul scărilor palatului regal, înconjurați de oamenii lui Vilnius.

— Mâine trebuie s-arunci vorbe poporului de la balcon, spuse Kinnunen, apăsând pe clanța uriașă.

Aceasta se deschise printr-un scârțait. În față se contură o siluetă feminină, specială.

Crețulina cu părul de culoarea focului, Shiva, regina Imperiului Eternității, se prezentă în fața celor doi într-o rochie de o culoare care sugera un cristal. Păși hotărâtă spre ei, tropăind pe tocure. Era mai înaltă decât Kinnunen și numai bună pentru Charlemagne. La auzul veștii că acesta ajunsese, sărise ca arsă de la masă și gonise în dormitor. Își

alesese ținuta care știa că-l excită cel mai tare și o îmbrăcase. Luase pantofii cu toc de sub pat și își trecuse mâna de trei ori prin păr, răvășindu-l după placul lui. Se spălase pe față și se rujase, apoi o luase la sănătoasa pe scări în întâmpinarea fericirii supreme.

Shiva arăta splendid în rochia elegantă. Charlemagne știa că o îmbrăcase doar pentru el.

Astăzi, așteptarea lor luase sfârșit. Shiva se va răzbuna pentru fiecare clipă pe care soțul său a petrecut-o cu târfele locale, pentru fiecare cuvânt de laudă adus acestora și pentru fiecare spermatozoid țâșnit din împărat și intrat în alta. Viața-i întunecată începea să capete culoarea sifidie a unei perle.

Regina îndrăzni să sară peste formalitățile de revedere și aruncă un sărut prietenesc pe obrazul lui Charlemagne.

Kinnunen nici nu băgă de seamă faptul că mădularul lui Charlemagne se întărise pe sub haine, ca o fantomă sub cearșaf.

— Mă bucur să vă revăd pe amândoi teferi și nevătămați, spuse Charlemagne.

Shiva nu spuse nimic, dar privirea îi scânteia de dorință. Și, da, se umezise în momentul în care undele privirilor se intersectaseră prima dată. Presiunea dintre ei creștea, iar asta nu era bine să se întâmple de față cu Kinnunen, care, pe cât părea de nepăsător, pe atât de paranoic putea să devină. În cele din urmă, împăratul îl invită pe noul venit la Sfânta Masă, iar Charlemagne acceptă cu bucurie.

În ultima noapte dinainte să se despartă, Charlemagne îi zisese Shivei, în timp ce stăteau pitiți sub un nuc, la lumina străvezie a lunii pe jumătate pline, unul în brațele celuilalt: „O să mănânc cu urșii și-o să alerg cu lupii, dacă e nevoie să fac asta pentru a te avea!“ Iar ea îl întrebase: „Ce te-a făcut să te îndrăgostești de mine?“, la care el îi răspunse cu aerul său masculin: „M-am îndrăgostit de perciunii tăi, așa cum s-a îndrăgostit lupul de lună.“ Amândoi râseseră pe înfundate, cu grijă însă, deoarece orice zgomot îi putea da în vileag și totul s-ar fi terminat la judecată, unde li s-ar fi pus ștreangul de gât sau securea călăului le-ar fi crestat capetele în fața mulțimii, în timp ce s-ar fi aruncat cu zarzavaturi stricate în ei, ca și cum ar fi fost niște lichele ale pădurii.

ÎN ACEEAȘI SERIE:

ISBN: 978-973-47-2953-1

248 de pagini

Într-o lume în care dinozaurii nu au dispărut, două regate și două legi scrise în pergamente se luptă pentru supremație asupra pământului cunoscut. Regatele de Vest și Imperiul Eternității își reclamă prin forță puterea asupra a ceea ce ar putea fi cea mai teribilă magie cunoscută de om. Cei înfrânți au trei șanse: supunerea, exilul sau asumarea extincției. Una dintre ele trebuie să asigure încă o șansă pentru păstrarea legii și menținerea echilibrului. Una dintre ele este cea adevărată.